

El 14 de febrer

written by Pere Grau i Rovira | 20 d'octubre de 2020

Als diaris i a les xarxes socials, a les tertúlies i a les converses, es diu i es repeteix que l'independentisme està en un moment crític. Que la revolució (com ho qualifica molt encertadament en Vicent Partal) que va significar l'octubre del 2017 està sent domesticada, descafeïnada o com vulgueu dir-ne per la "pugna estúpida" (paraules d'un altre periodista) entre els partits que no saben utilitzar la seva majoria al Parlament català per altra cosa que per anar cadascú a la seva, per veure (tan lluny dels objectius de llavors) qui administrarà les engrunes de "poder" autonòmic que encara ens deixi Madrid. Tot plegat agreujat per la pandèmia que no permet que el carrer faci la forta pressió d'anys anteriors. Sabem tots ara (i qui encara no ho sap no toca ni quarts ni hores) que la lluita serà llarga i això vol dir també que les pròximes eleccions del 14 de febrer, sigui quin sigui el resultat, no representen el final del món. Però seria una llàstima desaprofitar-les.

En Joaquim Forn ha dit des de la presó: "Treure un 49% no seria cap derrota". I tant que no. Perquè la fretura de passar del 50% és tan comprensible com (crec jo) supèrflua. En un dels discursos que va fer Quim Torra, abans de deixar el seu despatx a la Generalitat va dir una cosa que els partits i els electors haurien de tenir molt present. Els partits, per no amagar-se darrere núvols de fum imprecisos i els electors per ser molt exigents a l'hora de posar el seu vot a les urnes. Torra va dir (no ho recordo textualment) que tots parlen de treure més del 50%, però que allò que és fonamental és que es digui què es vol fer amb aquest 50%. I el mateix és vàlid per un 49, un 48 o qualsevol xifra que mantingui la majoria independentista al Parlament.

Deixem-ho clar: les velles tàctiques electorals de prometre "l'oro i el moro" i després seguir com si no ha estat res, ara

serien més nocives que mai perquè no s'hi juguen sols més o menys llocs on situar la gent dels partits, sinó una ocasió per augmentar o disminuir les perspectives de supervivència del nostre país.

I per això, els electors hauríem d'exigir dels partits que diguin ben clar què pensen fer-ne d'una nova majoria parlamentària i que (sense ser tan ingenus de dir-ho tot fil per randa) exposin uns punts clars d'actuació futura i quines possibilitats veuen de fer-los efectius. Mirem-nos-ho.

Tot fa suposar que ERC seguirà amb la intenció d'aprofundir el diàleg amb el govern central i arribar-hi a acords beneficiosos per Catalunya. Però com que fins al més cec ha pogut comprendre ja que a Madrid no serà possible cap majoria parlamentària que accepti l'autodeterminació per als catalans, ERC perdria el temps si ens volgués fer passar bou per bèstia grossa, i afirmar que aquest acord (a aquesta inexistent taula de diàleg) és possible usant bons arguments democràtics. Per dir-ho clar: si aposta pel diàleg en les condicions actuals, ha de dir què vol aconseguir per sota del nivell de la independència. I si vol lluitar-hi (ni que deixi igual que els altres la porta oberta pel diàleg) ha de deixar clar si (vingut el cas, i aviat) també vol anar pel camí de la unilateralitat i de la desobediència civil.

Pel que fa a la CUP, podem suposar que seguirà amb els seus plantejaments sovint utòpics i divergents entre ells mateixos, però almenys clars en el sentit de no acceptar res per sota de la independència.

I ara què farà JxCat? Els resultats minsos que li donen les primeres enquestes venen donats (al meu modest parer) pels electors (no pocs) que encara només hi veuen una "post-convergència" potser disposada altra vegada al peix al cove de l'era pujolista. Cosa que està a l'abast de distància del projecte de Carles Puigdemont. I per això crec que JxCat és el partit que més s'ha d'arriscar a deixar clar que després del

14 de febrer pensa actuar dins d'una línia clara de rebuig de tota vel·leïtat autonomista, i que pensa reprendre el camí que es va interrompre el 27 d'octubre del 2017. Que deixi clar si els seus candidats estan decidits o no a arriscar-se, amb actes pacífics de desobediència civil i que no siguin meres accions de protesta sinó amb finalitats pràctiques. Que deixi clar si un vot per a JxCat és un vot contra el peix al cove, contra "la puta i la ramoneta", i contra una fraseologia populista que no porti cap canvi real per al país. Només així, crec jo, pot tenir la gran oportunitat (temuda per alguns) d'aquest 14 de febrer.

Només si les opcions i els projectes de cada partit són valents i clars, podran aclarir els resultats electorals, l'estat real de l'independentisme i el camí que la majoria prefereix, qui haurà estat premiat i qui haurà estat castigat. I llavors podrem tenir una idea més clara d'on som i cap a on anem, sense falses il·lusions i sense miratges enganyadors. Seguir perdent temps no ens ho hauríem de permetre. I hipocresies, tampoc.